

PROMETIDO O CEO

Erige Sehiri, 2025

1814

ESTREA EN NUMAX: 21.08.2026 | V.O.S.E. | 92 min | +12

Marie, pastora costamarfileña e antiga xornalista, vive en Tunes desde hai dez anos. A súa casa convértese en refuxio para Naney, unha nai moza que busca un futuro mellor, e Jolie, unha estudante de gran carácter que carga coas esperanzas da súa familia. A chegada dunha nena orfa desafia o seu sentido da solidariedade nun clima social tenso, revelando tanto a súa fragilidade como a súa afouteza.

«Un drama observador e envolvente que mira con empatía a quen se encontra atrapado no limbo e agarda un futuro mellor»

Allan Hunter, SCREENDAILY

Entrevista con Erige Sehiri: «Quixen facer visibles as persoas invisibles»

Despois da súa primeira película, *Entre as figueiras*, como abordou a escrita e a dirección de *Prometido o ceo*? Como sempre, para min, trátase de facer visibles as persoas invisibles. Historicamente, Tunes formaba parte dunha rexión chamada Ifriqiya durante os imperios romano e árabe-musulmán. O termo "África" deriva de alí; en realidade, era o nome dunha rexión antes de converterse no nome de todo o continente. A través desa palabra, agora máis que nunca, debemos lembrar que a historia e a identidade de África tamén están profundamente arraigadas en Tunes.

En 2016, mentres investigaba para unha curtametraxe documental, atopeime cun grupo de mozos procedentes do África subsahariana que chegaran a Tunes para continuar os seus estudos, moito antes da onda masiva de inmigración cara a Europa. Eran de Senegal, Congo e Costa do Marfil, todos con orixes diferentes. Como é natural, intereseime por esas comunidades. Adoítamos esquecer que a gran maioría dos migrantes africanos, ao redor do 80%, viaxan dentro das fronteiras do continente. Só o 20% emigra a Europa. O que me intrigaba era que vivían nun mundo paralelo: tiñan os seus propios bares (chamados maquis), as súas propias discotecas, as súas propias tendas e as súas propias igrexas. Ao converter os edificios nos que vivían en igrexas evanxélicas, puiden ver que tentaban manterse unidos e recrear vínculos sociais. O mesmo ocorreu coas primeiras mesquitas en Francia. Os fregueses acoden a eses lugares non só para rezar, senón sobre todo para protexerse da dura realidade na que viven.

***Prometido o ceo* faise eco da recente declaración do presidente de Tunes sobre os migrantes. Era consciente de que estaba a documentar un tema tan candente?**

Empecei a traballar na película moito antes de que as cousas evolucionasen nesa dirección. Ao principio, non tiña como obxectivo documentar o que estaba a suceder en Tunes, pero co tempo, a película comezou a reflectir a situación política do país. A historia que estabamos a escribir viuse atrapada pola realidade. Coas detencións masivas e as redadas que se estaban levando a cabo en toda Tunes, empezamos a preguntarnos: como podemos reflectir esas tensións na nosa historia sen converter os nosos personaxes en estereotipos anticuados e reducionistas? Tentabamos ter certa perspectiva sobre o que estaba a suceder, para evitar calquera violencia innecesaria en pantalla. Queríamos ver a estas mulleres vivir as súas vidas, a pesar de todo.

O seu traballo anterior ambientábase no campo, pero esta película ten lugar nunha cidade. E, con todo, é moi difícil recoñecer Tunes. Quería rodar a cidade desde a perspectiva destas mulleres. Tunes é algo borroso para elas. A parte dos mozos, que saen de festa, eses migrantes non teñen ningún acceso ao país no que viven. É algo que presenciei e quería falar diso na película. Non teñen a oportunidade de explorar Tunes. En certo xeito, esta realidade borrosa protéxeas, pero a súa situación tamén influíu na rodaxe. En canto á situación política do país, decidimos que non queríamos poñelas en perigo rodando escenas ao aire libre, porque a policía podería interesarse por elas. A súa precaria situación influíunos; as precaucións que tivemos que tomar no set reflectían as que esas migrantes teñen que tomar cada día.